

XIII JOCS FLORALS CATALUNYA. CATEGORIA G1. EHC - 3r ESO

“RÀBIA”

- Quants, Lea? — em va preguntar.
- Quants què? — vaig dir confusa.

De veritat que no sabia a què es referia en José, semblava una pregunta senzilla, però en aquell moment es va convertir en un dels misteris més grans de l'Univers.

- Que quants fills vol tenir?

Em va trobar per sorpresa aquella pregunta, mai hi havia pensat en la resposta.

- Doncs... jo... no ho sé. — vaig contestar insegura.
- Oh? Per què? Pensava que voldries formar una família amb mi... No soc suficient? Encara érem massa joves per a decidir una cosa així. En què estava pensant?
- No! No és això, no ho sé, em fa por. — vaig dir, clarament nerviosa.

Vaig clavar les ungles al meu palmell i, de cop i volta, com si la nostra conversa mai hagués passat, em va somriure, ignorant completament la meva cara embadalida. Em va fer un petó al cap i se'n va anar cap a la seva classe, ell és un any més gran que jo. Vaig quedar ben sorpresa per la seva reacció, però vaig mantenir la calma i em vaig dirigir a la meva aula.

La idea que en José m'hagués plantat continuava molestant-me. Durant tota l'hora de català vaig tenir temps per reflexionar. Jo no volia tenir fills mai. No em feia por el fet de

Escola Túrbula
CENTRE CONCERTAT
Ctra. Mataró, 26 – 08930-St. Adrià de Besòs
Tel.: 93 381 59 55
www.escolaturbula.com

tenir una criatura que depèn completament de tu, ni un embaràs, ni un part. Jo sé que no només heretem nassos grossos, cabells rossos o les mateixes expressions facials; també heretem coses que pesen: felicitat, tristesa i *ràbia*. No vull que els meus fills aprenguin a amagar-se abans d'aprendre l'abecedari. Amagar-se de mi. Amagar-se d'ells mateixos.

No vull que algú que no soc jo tingui por de la manera que les meves mans es tornen tan ràpidament en punys, no vull fills. No vull algú que s'assembli a mi, perquè no vull que sentin la mateixa por que sento jo de mi mateixa.

No, no vull. NO VULL.

Quan finalment vaig obrir els ulls, vaig veure com tots tancaven els seus llibres i agafaven les seves motxilles. Vaig afanyar-me a ficar els meus bolígrafs a l'estoig i quan ja no quedava ningú, em va començar a parlar la Sarai, la meva professora de llengua catalana:

- Lea, abans no he pogut evitar escoltar el que et deia en José al passadís i la teva reacció m'ha preocupat una mica. Només vull que recordis que hi ha alguna gent que no vol tenir fills. A més, és una ridícula pregunta preguntar-li allò a una nena de catorze anys.
- Gràcies, a vegades no sé si és això l'única cosa que vol de mi. — vaig dir amb normalitat.

En aquell moment, no m'havia adonat del que havia dit.

- Uhm... i això, per què? — va preguntar amb to més preocupat.

Escola Túrbrula
CENTRE CONCERTAT
Ctra. Mataró, 26 – 08930-St. Adrià de Besòs
Tel.: 93 381 59 55
www.escolaturbrula.com

- A vegades em fa sentir malament quan pregunta coses d'aquestes, que si vull tenir fills, que si volem quedar per a fer-nos petons... — vaig explicar.
- Lea, jo crec que si penses això, no hauries d'estar amb ell. Des d'un punt de vista extern, sembla que tens raó amb el que has dit. Podries preguntar-li-ho? —va suggerir.
- Sembla que és bona idea, potser ho faré. Gràcies pel seu consell.

Vaig sortir de classe amb el mòbil a la mà dreta i vaig caminar pel passadís fins a les escales. 0,4 segons després, el meu mòbil ja era a la mà d'en José. Què dimonis? El va obrir amb la contrasenya que li havia donat dies abans per evitar una discussió. Va xafardejar els meus missatges, tenia dues trucades perdudes de ma mare. En José era oficialment un boig.

- Què m'estàs ocultant, Lea? — va preguntar fermament i mig cridant.
- No t'he ocultat *res*, què et passa?
- Doncs, per què has trigat tanta estona a sortir de classe?
- Estava parlant amb la de llengua.
- Oh... ara tot té més sentit. Ens n'anem cap a casa doncs? — va dir per a canviar de tema.

Escola Túrbula
CENTRE CONCERTAT
Ctra. Mataró, 26 – 08930-St. Adrià de Besòs
Tel.: 93 381 59 55
www.escolaturbula.com

Vaig tancar la boca i vaig anar amb ell, m'agafava de la mà, com si res hagués passat. Vaig sentir-me tan apagada, no volia estar amb ell, volia arribar a la meva habitació i plorar. Només perquè en José no confiava en mi i tenia por que el que deia la professora fos cert. Potser era de veritat estrany, i un noi al qui només l'interessaven aquestes coses i el control.

Aquella tarda, quan vaig arribar a casa, vaig tancar la porta de la meva habitació amb clau. Em vaig deixar caure al llit i vaig mirar el sostre durant una bona estona, que va semblar segles. Tenia el cap ple de pensaments que anaven una mica massa ràpid. El que havia passat amb en José no era normal... O potser sí, però a mi no m'ho semblava.

Vaig agafar el mòbil i vaig veure les dues trucades perdudes de la meva mare. Li vaig respondre amb un missatge dient que estava bé. Després, sense voler, vaig entrar al xat amb en José. Vaig llegir els últims missatges i em vaig adonar que moltes vegades era ell qui decidia què fèiem, quan ens vèiem i, fins i tot, de què parlàvem. Sentia ràbia. Era cert que durant aquests nou mesos només havia volgut intentar controlar-me?

- Potser la Sarai té raó... — vaig dir-me a mi mateixa.

Em feia por parlar amb ell, però alhora sabia que no podia continuar així. No volia sentir-me petita

ni controlada. No volia tenir por de la persona amb qui se suposava que havia d'estar bé.

Vaig decidir escriure-li.

Escola Túrbula

CENTRE CONCERTAT

Ctra. Mataró, 26 – 08930-St. Adrià de Besòs

Tel.: 93 381 59 55

www.escolaturbula.com

“José hem de parlar”

Ell va respondre gairebé immediatament.

“De q? q ha passat, amor meu?”

Vaig trigar uns segons a contestar. Em tremolaven les mans.

“Demà a l’institut”

L’endemà, quan el vaig veure al pati, em va somriure com sempre, com si no hagués passat res.

Això em va fer encara més ràbia.

- De què volies parlar?- va dir, tranquil.

Vaig respirar profundament.

- José... no m’agrada com em tractes a vegades.

Ell va arrufar el front.

- Què vols dir?

- Ahir em vas agafar el mòbil sense permís. I no és la primera vegada que fas coses així. Em preguntes coses que em fan sentir incòmoda... i no escoltes quan et dic que no ho sé o que no vull parlar-ne.

- Jo només em preocupo per tu — va respondre, una mica molest.
- No. Això no és preocupar-se. És controlar.

Es va fer un silenci incòmode.

- Així que... què? Ara soc el dolent? — va dir amb to defensiu.
- No es tracta d’això — vaig dir—. Es tracta de com em sento jo. I jo no estic bé. Ell no va dir res.

Escola Túrbula

CENTRE CONCERTAT

Ctra. Mataró, 26 – 08930-St. Adrià de Besòs

Tel.: 93 381 59 55

www.escolaturbula.com

- Crec que... no hauríem de continuar junts.

Les paraules em van sortir més fàcils del que pensava, però em feien mal igualment.

- Estàs trencant amb mi?- va preguntar, sorprès.

. Vaig assentir amb el cap.

Ell va riure una mica, però no era una rialla de veritat.

- Doncs molt bé, fes el que vulguis. No trobaràs ningú com jo.

I se'n va anar.

Em vaig quedar allà, quieta, amb el cor bategant molt fort. No sabia si plorar o sentir-me alleujada. Potser una mica de les dues coses.

Però dins meu, molt al fons, sabia que havia fet el correcte. Per primera vegada en molt de temps, no tenia por.